

Joelin kirja ja laodikealainen seitsemännen päivän adventistikirkko - numero neljäkymmentäneljä

Jeff Pippenger

2026-02-10

Luku neljäkymmentäneljä

Vuonna 1844 seitsemännen päivän sapatin oppi avattiin sineteistään, ja sitten sitä korostettiin sisar Whitelle, kun hän katsoi liitonarkkuun. Hän myös kirjoitti muistiin, että viimeisinä päivinä inkarnaation oppi sai saman taivaallisen korostuksen. Seitsemännen päivän sapatti edustaa sitä erityistä valoa, joka säteilee arkusta, kun esikuvia vastaava sovituspäivä alkoi, ja seitsemännen vuoden sapatti edustaa sitä erityistä valoa, joka säteilee arkusta, kun esikuvia vastaava sovituspäivä saavuttaa päätöksensä.

Inkarnaation oppi on esikuvallisesti kuvattuna 3. Mooseksen kirjan kahdennenkymmenennen kolmannen luvun viimeisessä pyhässä juhla kokouksessa; se on seitsemännen päivän sapatin, joka on ensimmäinen pyhä juhla kokous 3. Mooseksen kirjan kahdennenkymmenennen kolmannen luvun alussa, omega. Tuo ensimmäinen sapatti edustaa Jumalan luovaa voimaa, ja viimeinen sapatti edustaa Hänen uudistavaa voimaansa. Tuota ensimmäistä sapattia edustaa luku ”23” ja viimeistä luku ”252”.

Nuo kaksi symbolia ovat 3. Mooseksen kirjan kahdennenkymmenennen kolmannen luvun kirjatukia, ja ne ovat myös milleriläisen historian kirjatukia. Vuosi 1798 oli Israelin pohjoista valtakuntaa vastaan määrättyjen 2 520 vuoden täyttymys, ja 2 300 vuotta täyttyi 22. lokakuuta 1844. Kun sisar White johdatettiin pyhäkköön ja hän katseli kymmentä käskyä, hän esikuvasi Jumalan viimeisten päivien kansaa, joka seuraa Kristusta kaikkeinpyhimpään, kun Hän on päättämässä sovitustyötään. Tempelikoetus on koetus Karitsan seuraamisesta, mihin ikinä Hän meneekin.

Nämä ovat ne, jotka eivät ole tahranneet itseään naisten kanssa, sillä he ovat neitsyitä. Nämä ovat ne, jotka seuraavat Karitsaa, minne ikinä hän meneekin. Nämä on lunastettu ihmisten joukosta esikoishedelmäksi Jumalalle ja Karitsalle. Ilmestys 14:4.

Sisar White profeettana kuvasi alussa uskollisia, jotka uskon kautta astuivat kaikkeinpyhimpään, ja näin tehdessään hän antoi esikuvan lopun ajan uskollisista, jotka uskon kautta astuvat kaikkeinpyhimpään ja sitten katsovat arkkiiin. Se, minkä he näkevät siellä valaistuna, on inkarnaation oppi, sovituksen loppuunsaattaminen. He näkevät kaksi peittävää kerubia edustamassa luomisen ja uudelleenluomisen kahta sapattia. He näkevät arkin toisella puolella luvun 252 ja toisella luvun 23 ja tunnistavat, että sopusoinnussa luomisen ja uudelleenluomisen kanssa 23 edustaa jumaluuden ja ihmisyyden avioliittoa, ja he näkevät 252:n vertauskuvana ihmisen muuttumisesta ihmiseksi, joka on yhdistynyt jumaluuteen.

Armoistuinta ei ollut määrä poistaa, joten se, että sisar White sai katsoa sen sisään, oli erityinen ilmentys, ja profeetallisesti tämä kuvaus kuuluu enemmän viimeisiin päiviin kuin niihin päiviin, joissa hän eli. Katsomalla me muutumme. Temppelekoetus on se, että Kristus johtaa neitsytkansa temppeleinsä, askel askeleelta. Profeetalliset totuudet edustavat niitä askelia polulla, jota keskiyön huudon sanoma valaisee.

Neljäkymmentäkuusi vuotta kestänyt milleriläinen temppele on askel.

Ihmisen temppele ”23” (mieheksi ja naiseksi hän loi heidät) on askel.

Kristuksen temppeleinsä nostaminen kolmessa päivässä on askel.

Varastuhuone on Malakian temppele.

Nehemia puhdisti varastuhuoneen Tobian häväistyksestä.

Se temppele oli paikka, jossa ylimmäinen pappi Hilkiä löysi Mooseksen kirjoitukset kuningas Joosian herätyksen aikana.

Temppele, jonka Nehemia puhdisti häväistyksestä, on sama temppele, jonka Kristus kahdesti puhdisti sen ”pyhäinhäväistyksellisestä häväistyksestä”, kuten sisar White toteaa.

Millerin unen arkua kohotettiin askelmalla.

Kun Kristus on johdattanut uskollisensa kaikkeinpyhimpään, Hän johdattaa heidät, kuten sisar Whitea liitonarkun luo, kohottaa armoistuinta ja sallii heidän katsoa sisään. Kun he katsovat sisään, he näkevät, että sekä oppi inkarnaatiosta että seitsemännen päivän sapatti ovat verhoutuneet pehmeään hohteeseen. Rivi riviltä ne, jotka tunnustavat opit, jotka ovat ”verhoutuneet pehmeään säteilyyn”, asettuvat sisar Whiten rinnalle astuessaan uskossa kaikkeinpyhimpään ja katsoessaan liitonarkkuun.

Muinaiset profeetat puhuivat tarkemmin viimeisiä päiviä varten kuin niitä päiviä varten, joissa he elivät. Kun noista muinaisista profeetoista itsestään tulee osa todistusta, he edustavat Jumalan kansaa viimeisinä päivinä, ja Jumalan kansa viimeisinä päivinä on ne sata neljäkymmentäneljä tuhatta. Sisarella White on ehkä tärkeimmän muinaisen profeetan asema, sillä kaikki hänen kuvauksensa edustavat niiden sadan neljäkymmenenneljän tuhannen omega-historian alfa-historiaa. Kaikki profeetat kuvaavat jäännöstä, mutta sisar White edustaa myös alkavaa historiaa, joka täyttyy päättävässä historiassa — kirjaimellisesti jokaista yksityiskohtaa myöten.

Alkuvaiheen perustavassa historiassa sisar White viedään näyssä taivaallisen pyhäkön kaikkeinpyhimpään. Siellä liitonarkin armoistuin, istuin, jota ei tullut poistaa, nostettiin, jotta sisar White saattoi katsoa sisään, missä hän näki kymmenen käskyä.

”Kaikkeinpyhimässä minä näin arkin; sen kansi ja sivut olivat puhtainta kultaa. Arkin kummassakin päässä oli ihana kerubi, siivet sen ylle levitettyinä. Niiden kasvot olivat kääntyneet toisiaan kohti, ja ne katsoivat alaspäin. Enkelien välissä oli kultainen suitsutusastia. Arkin yläpuolella, siinä missä enkelit seisovat, oli ylen kirkas kirkkaus, joka näytti valtaistuimelta, missä Jumala asui. Jeesus seisoi arkin ääressä, ja kun pyhien rukoukset

nousivat Hänen luokseen, suitsutusastian suitsuke alkoi savuta, ja Hän kantoi heidän rukouksensa suitsukkeen savun kanssa Isänsä eteen. Arkissa oli kultainen mannaa sisältävä astia, Aaronin viheriöinyt sauva ja kivitalut, jotka sulkeutuivat yhteen kuin kirja. Jeesus avasi ne, ja minä näin niihin Jumalan sormella kirjoitetut kymmenen käskyä. Toisessa taulussa oli neljä ja toisessa kuusi. Ensimmäisen taulun neljä loistivat kirkkaammin kuin muut kuusi. Mutta neljäs, sapattikäsky, loisti niiden kaikkien yläpuolella; sillä sapatti oli erotettu pidettäväksi Jumalan pyhän nimen kunniaksi. Pyhä sapatti näytti kirkkaalta — kirkkauden hohde ympäröi sitä kauttaaltaan. Minä näin, ettei sapattikäskyä ollut naulittu ristiin. Jos se oli, silloin myös muut yhdeksän käskyä olivat; ja meillä on vapaus rikkoa ne kaikki niin kuin neljättäkin. Minä näin, ettei Jumala ollut muuttanut sapattia, sillä Hän ei koskaan muutu. Mutta paavi oli muuttanut sen viikon seitsemännestä päivästä ensimmäiseksi; sillä hänen oli määrä muuttaa ajat ja lait.” Early Writings, 32.

Seitsemännen päivän sapatin oppi oli alfa-oppi sen Milleriittiliikkeen perustavassa historiassa, joka alkoi filadelfialaisena Milleriittiliikkeenä, muuttui sitten laodikealaiseksi Milleriittiliikkeeksi vuonna 1856 ja sen jälkeen laodikealaiseksi seitsemännen päivän adventtikirkoksi vuonna 1863. Sisär White yksilöi myös oomega-opin viimeisten päivien historiassa, jolloin sadan neljäkymmenenneljän tuhannen laodikealainen liike muuttuu sadan neljäkymmenenneljän tuhannen filadelfialaiseksi liikkeeksi. Alfa- ja oomega-valot esitetään seitsemännen päivän sapatin opin ja inkarnaatio-opin kautta.

”Ne, jotka elävät yhteydessä Jumalan kanssa, vaeltavat vanhurskauden Auringon valossa. He eivät häpäise Lunastajaansa turmelemalla vaellustaan Jumalan edessä. Taivaallinen valo loistaa heidän yllään. Lähestyessään tämän maailman historian loppua heidän tietonsa Kristuksesta ja häntä koskevista profetioista lisääntyy suuresti. He ovat äärettömän arvokkaita Jumalan silmissä, sillä he ovat yhtä hänen Poikansa kanssa. Heille Jumalan sana on verrattoman kaunis ja suloinen. He näkevät sen tärkeyden. Totuus avautuu heille. Inkarnaation oppi verhoutuu lempeään hohteeseen. He näkevät, että Raamattu on avain, joka avaa kaikki salaisuudet ja ratkaisee kaikki vaikeudet. Ne, jotka eivät ole olleet halukkaita ottamaan vastaan valoa ja vaeltamaan valossa, eivät kykene ymmärtämään jumalisuuden salaisuutta; mutta ne, jotka eivät ole epäröineet ottaa ristiä kantaakseen ja seurata Jeesusta, näkevät valon Jumalan valossa.” The Southern Watchman, 4. huhtikuuta 1905.

“Lihaksitulemisen oppia” kutsutaan myös “jumalisuuden salaisuudeksi”.

Ja tunnustetusti suuri on jumalisuuden salaisuus: Jumala ilmestyi lihassa, vanhurskautettiin Hengessä, näyttäytyi enkeleille, saarnattiin pakanoilta, uskottiin maailmassa, otettiin ylös kirkkauteen. 1. Timoteuskirje 3:16.

“Tämä salaisuus” on kätkeyty viimeiseen sukupolveen asti, jolloin uskolliset näkevät, että inkarnaatio-oppi on seitsemännen päivän sapatin omega.

Se salaisuus, joka on ollut kätkeytynä aikakausista ja sukupolvista asti, mutta joka nyt on tehty ilmeiseksi hänen pyhillensä, joille Jumala tahtoi tehdä tiettäväksi, mikä on tämän salaisuuden kirkkauden rikkaus pakanain keskuudessa: Kristus teissä, kirkkauden toivo. Kolossalaiskirje 1:26, 27.

On sopivaa, että juuri Kolossalaiskirjeen 1:26 puhuu ”salaisuudesta”, joka ”on ollut kätkeytynä”, mutta tuo salaisuus ”tehdään ilmeiseksi” viimeisinä päivinä. Profeetallinen valo tehdään ilmeiseksi, kun profetia avataan sineteistään, kuten Danielin kahdennessatoista luvussa esitetään, missä 1 260 päivän päätyessä, lopun aikana, eräs profetia avataan sineteistään. Sukupolvien ajan kätkeytynä ollut profetia avataan sineteistään, ja tuo profetia on totuus, joka sineteistään avattuna on se ”kirkkaus”, joka tehdään tunnetuksi pakanoille sunnuntailain aikana. Tuo salaisuus on Kristus teissä, kirkkauden toivo, mikä toteutuu seitsemännen pasuunan soimisen päivinä.

Vaan seitsemännen enkelin äänen päivinä, kun hän alkaa puhalttaa pasuunaan, Jumalan salaisuus käy täytäntöön, niin kuin hän on ilmoittanut palvelijoilleen profeetoille. Ilmestys 10:7.

On aivan sopivaa, että seitsemännen enkelin ääni alkoi kuulua seitsemännen kuun kymmenentenä päivänä, kuten Ilmestyskirjan 10:7:ssä esitetään. Seitsemäs enkeli esitetään myös kolmantena voi-huudon tuomiona, ja kaksi ensimmäistä voi-huudon tuomiota olivat islam, mikä näin antaa kaksi todistajaa siitä, että kolmas voi-huudon tuomio on islam. Jumalan salaisuus tulee päätökseen silloin, kun islamin pasuuna soi.

Seitsemännen pasuunan historian aikana inkarnaation oppi, joka on Kristuksen teissä oleva salaisuus, eli jumaluuden ja ihmisyyden yhdistyminen, sellaisena kuin Kristus sitä edusti ottaessaan päälleen ihmislihan; niitä, jotka pyrkivät olemaan sadan neljänkymmenen neljän tuhannen joukossa, koetellaan sen suhteen, onko heillä tarvittavaa öljyä ja uskoa päästäkseen Kaikkeinpyhimpään. Jos he epäröivät, pimeys laskeutuu heidän ylleen; jos he seuraavat Karitsaa, mihin ikinä Hän meneekin, heidät johdatetaan katsomaan arkkiin. Arkista he löytävät seitsemännen päivän sapatin opin ja inkarnaation opin.

Niin merkittäviä kuin nämä kaksi oppia ovatkin, huomioni ei kohdistu alfa- ja omegavaloihin, vaan siihen, että naisprofeetta kuvasi Jumalan kansan astuvan taivaalliseen pyhäkköön ja katsovan liitonarkkiin. Sadanneneljänkymmenenneljän tuhannen historiassa täytyy viimeisinä päivinä olla hetki, jolloin sadanneneljäkymmentäneljäntuhatta viedään kaikkeinpyhimpään katsomaan avattua arkkia.

Jos teillä on usko uskoa, että profeetat kuvaavat Jumalan kansaa viimeisinä päivinä, sekä usko siihen, että sisar White oli aivan yhtä inspiroitu, kaikin tavoin, kuin jokainen muu Raamatun profeetta, silloin juuri esittämäni sovellutus on hyväksyttävä totena. Niiden sadan neljänkymmenenneljän tuhannen täytyy seurata Kristusta uskossa kaikkeinpyhimpään, niin kuin sisar White sanoo uskollisten tehneen 22. lokakuuta 1844. Silloin tuli ilmi kaksi ryhmää: ne, jotka kieltäytyivät menemästä sisään uskossa, ja ne, jotka menivät sisään.

”Minut ohjattiin takaisin Kristuksen ensimmäisen tulemuksen julistukseen. Johannes lähetettiin Eliaan hengessä ja voimassa valmistamaan tietä Jeesukselle. Ne, jotka hylkäsivät Johanneksen todistuksen, eivät hyötäneet Jeesuksen opetuksista. Heidän vastustuksensa Hänen tulemistaan ennustavaa sanomaa kohtaan saattoi heidät asemaan, jossa he eivät voineet helposti vastaanottaa vahvinta todistusaineistoa siitä, että Hän oli Messias. Saatana johdatti ne, jotka hylkäsivät Johanneksen sanoman, menemään vielä pitemmälle, hylkäämään Kristuksen

ja ristiinnaulitsemaan Hänet. Näin tehdessään he asettivat itsensä siihen asemaan, etteivät voineet vastaanottaa siunausta helluntaipäivänä, joka olisi opettanut heille tien taivaalliseen pyhäkköön. Temppelin esiripun repeäminen osoitti, ettei juutalaisten uhreja ja säädöksiä enää otettaisi vastaan. Suuri Uhri oli annettu, ja se oli hyväksytty, ja Pyhä Henki, joka laskeutui helluntaipäivänä, siirsi opetuslasten mielet maallisesta pyhäköstä taivaalliseen, johon Jeesus oli mennyt oman verensä kautta vuodattaakseen opetuslastensa päälle sovituksensa hyödyt. Mutta juutalaiset jätettiin täydelliseen pimeyteen. He menettivät kaiken sen valon, joka heillä olisi voinut olla pelastussuunnitelmasta, ja luottivat yhä hyödyttömiin uhreihinsa ja uhrilahjoihinsa. Taivaallinen pyhäkkö oli ottanut maallisen paikan, mutta heillä ei ollut tietoa muutoksesta. Sen tähden he eivät voineet hyötyä Kristuksen välitystyöstä pyhässä paikassa.

”Monet katsovat kauhistuneina juutalaisten menettelyä heidän hylätessään ja ristiinnaulitessaan Kristuksen; ja lukiessaan kertomusta Häneen kohdistuneesta häpeällisestä kohtelusta he ajattelevat rakastavansa Häntä eivätkä olisi kieltäneet Häntä niin kuin Pietari tai ristiinnaulinneet Häntä niin kuin juutalaiset. Mutta Jumala, joka lukee kaikkien sydämet, on koetellut sitä rakkautta Jeesusta kohtaan, jota he tunnustivat tuntevansa. Koko taivas seurasi mitä suurimmalla mielenkiinnolla ensimmäisen enkelin sanoman vastaanottoa. Mutta monet, jotka tunnustivat rakastavansa Jeesusta ja vuodattivat kyyneleitä lukiessaan kertomusta rististä, pilkkasivat ilosanomaa Hänen tulostaan. Sen sijaan, että he olisivat ottaneet sanoman iloiten vastaan, he julistivat sen harhaksi. He vihasivat niitä, jotka rakastivat Hänen ilmestymistään, ja sulkivat heidät pois kirkoista. Ne, jotka hylkäsivät ensimmäisen sanoman, eivät voineet hyötyä toisesta; eikä heitä hyödyttänyt myöskään keskiyön huuto, jonka oli määrä valmistaa heitä astumaan uskossa Jeesuksen kanssa taivaallisen pyhäkön kaikkeinpyhimpään. Ja hylätessään nuo kaksi edellistä sanomaa he ovat niin pimentäneet ymmärryksensä, etteivät he voi nähdä mitään valoa kolmannen enkelin sanomassa, joka osoittaa tien kaikkeinpyhimpään. Minä näin, että niin kuin juutalaiset ristiinnaulitsivat Jeesuksen, samoin nimikristilliset kirkot olivat ristiinnaulinneet nämä sanomat, eikä heillä sen tähden ole mitään tietoa tiestä kaikkeinpyhimpään, eivätkä he voi hyötyä Jeesuksen siellä tapahtuvasta esirukouksesta. Niin kuin juutalaiset, jotka uhrasivat hyödyttömiä uhrejaan, he esittävät hyödyttömiä rukouksiaan siihen osastoon, jonka Jeesus on jättänyt; ja Saatana, mielissään petoksesta, omaksuu uskonnollisen luonteen ja johtaa näiden tunnustavien kristittyjen mielet luokseen vaikuttaen voimallaan, merkeillään ja valheellisilla ihmeillään sitoakseen heidät paulaansa.” Early Writings, 259–261.

Sisar White osoittaa Johannes Kastajan ja Kristuksen historian etenevän koettelemusprosessin, joka päättyi siihen, että juutalaiset joutuivat täydelliseen pimeyteen, havainnollistaakseen samaa historiaa milleriläisten aikana, mikä on sisar Whiten alfa-historiaa, hänelle, viimeisten päivien muinaiselle profeetattarelle. Elämän ja kuoleman kysymystä koskeva koetus alussa liittyi siihen, mentiinkö kaikkeinpyhimpään vai kieltäytyttiinkö siitä. Kieltäytyminen tuotti milleriläisten historian kapinallisten ylle saman pimeyden, joka oli tullut Kristuksen historian tottelemattomien juutalaisten ylle.

Jeesus havainnollistaa aina asian lopun sen alulla; niinpä kun sisar White vietiin Kaikkeinpyhimpään ja hän katseli avointa arkkia 22. lokakuuta 1844 tapahtuneen koetuksen yhteydessä, se osoittaa, että sataneljäkymmentäneljätuhatta joutuvat koeteltaviksi siinä,

seuraavatko he Karitsaa Kaikkeinpyhimpään vai menevätkö täydelliseen iankaikkiseen pimeyteen. Tämä tosiasia perustuu uskoon, joka ymmärtää, että muinaiset profeetat havainnollistavat Jumalan viimeisten päivien kansaa silloin, kun he itse tulevat osaksi kirjoitettua todistusta. Sisar White havainnollistaa molempia ryhmiä.

”Ollessani tässä masennuksen tilassa näin unen, joka teki mieleeni syvän vaikutuksen. Unessa näin temppelin, johon monet ihmiset virtasivat. Vain ne, jotka turvautuivat tuohon temppeliin, pelastuisivat, kun armonaika päättyisi. Kaikki, jotka jäivät ulkopuolelle, joutuisivat iäksi kadotetuiksi. Ulkopuolella olevat joukot, jotka kulkivat kukin omia teitään, pilkkasivat ja iva-sivat niitä, jotka menivät temppeliin, ja sanoivat heille, että tämä pelastussuunnitelma oli ovela petos, eikä todellisuudessa ollut mitään vaaraa, jota välttää. He jopa kävivät muutamaa käsiksi estääkseen heitä kiirehtimästä muurien sisäpuolelle.

”Peläten joutuvani pilkan kohteeksi ajattelin parhaaksi odottaa, kunnes väkijoukko hajaantuisi tai kunnes voisin mennä sisään heidän huomaamattaan. Mutta ihmisjoukko kasvoi vähenemisen sijasta, ja peläten myöhästyväni lähdin kiireesti kodistani ja tunkeuduin väkijoukon läpi. Pyrkiessäni ahdistuneena pääsemään temppeliin en huomannut enkä välittänyt minua ympäröivästä tungoksesta. Astuessani rakennukseen näin, että tuota suunnattoman suurta temppeliä kannatti yksi ainoa valtava pylväs, ja siihen oli sidottu karitsa, joka oli kauttaaltaan runneltu ja verinen. Me läsnäolijat näytimme tietävän, että tämä karitsa oli revitty ja runneltu meidän tähtemme. Kaikkien, jotka astuivat temppeliin, oli tultava sen eteen ja tunnustettava syntinsä.

Karitsan edessä oli juuri sen verran kohotettuja istuimia, joilla istui joukko, joka näytti olevan hyvin onnellinen. Taivaan valo näytti loistavan heidän kasvoillaan, ja he ylistivät Jumalaa ja lauloivat iloisen kiitoksen lauluja, jotka kuulostivat enkelien musiikilta. Nämä olivat niitä, jotka olivat tulleet Karitsan eteen, tunnustaneet syntinsä, saaneet anteeksiannon ja odottivat nyt iloisessa odotuksessa jotakin iloista tapahtumaa.

”Vielä senkin jälkeen, kun olin astunut rakennukseen, pelko valtasi minut, ja häpeän tunne siitä, että minun täytyi nöyrytyä näiden ihmisten edessä. Mutta näytti siltä, että olin pakotettu kulkemaan eteenpäin, ja olin hitaasti kiertämässä pylvästä voidakseni kohdata karitsan, kun pasuuna soi, temppeli vapisi, koolle kokoontuneiden pyhien voitonhuudot kajahtivat, kauhistuttava kirkkaus valaisi rakennuksen, ja sitten kaikki peittyi syvään pimeyteen. Kaikki onnelliset ihmiset olivat kadonneet kirkkauden mukana, ja minä jäin yksin yön äänettömään kauhuun. Heräsin sieluni tuskassa enkä voinut juuri uskoa itseäni vakuuttuneeksi siitä, että olin nähnyt unta. Minusta tuntui, että kohtaloni oli sinetöity, että Herran Henki oli jättänyt minut eikä palaisi enää koskaan.

”Pian tämän jälkeen näin toisen unen. Minusta tuntui, että istuin syvimmissä epätoivossa kasvot käsiini peitettyinä ja pohdin näin: Jos Jeesus olisi maan päällä, menisin Hänen luokseen, heittäytyisin Hänen jalkojensa juureen ja kertoisin Hänelle kaikki kärsimykseni. Hän ei kääntyisi pois minun luotani, vaan armahtaisi minua, ja minä rakastaisin ja palvelisin Häntä aina. Juuri silloin ovi avautui, ja sisään astui henkilö, jonka olemus ja kasvot olivat kauniit. Hän katsoi minuun säälin vallassa ja sanoi: ’Haluatko nähdä Jeesuksen? Hän on täällä, ja voit nähdä Hänet, jos sitä halajat. Ota kaikki, mitä omistat, ja seuraa minua.’”

Kuulin tämän sanomattomalla ilolla, kokosin mielelläni kaikki vähäiset omaisuuteni, jokaisen kallisarvoisen pikku esineeni, ja seurasin opastajaani. Hän johdatti minut jyrkille ja ilmeisen heikoille portaille. Kun aloin nousta askelmia, hän varoitti minua pitämään katseeni kiinnitettynä ylöspäin, etten tulisi huimaavaksi ja kaatuisi. Monet muut, jotka kapusivat tätä jyrkkää nousua, putosivat ennen kuin saavuttivat huipun.

”Vihdoin saavuimme viimeiselle askelmalle ja seisoimme oven edessä. Tässä oppaani kehotti minua jättämään kaikki ne tavarat, jotka olin tuonut mukani. Laskin ne ilomieliin pois; sitten hän avasi oven ja käski minun astua sisään. Hetkessä seisoin Jeesuksen edessä. Tuota kaunista kasvonilmettä ei voinut erehtyä tunnistamaan. Tuo hyväntahtoisuuden ja majesteettisuuden ilme ei voinut kuulua kenellekään muulle. Kun Hänen katseensa viipyi minussa, tiesin heti, että Hän tunsii elämäni jokaisen vaiheen sekä kaikki sisimmät ajatukseni ja tunteeni.”

”Yritin suojautua Hänen katseeltaan, tuntien, etten kyennyt kestäämään Hänen tutkivia silmiään, mutta Hän lähestyi hymyillen ja, laskien kätensä pääni päälle, sanoi: ’Älä pelkää.’ Hänen suloisen äänensä sointi värähdytti sydäntäni onnella, jollaista se ei ollut koskaan ennen kokenut. Olin liian iloinen lausuakseni sanaakaan, vaan tunteiden valtaamana vaivuin maahan Hänen jalkojensa juureen. Siinä avuttomana maatessani kauneuden ja kirkkauden näyt kulkivat ohitseni, ja minusta tuntui kuin olisin saavuttanut taivaan turvan ja rauhan. Vihdoin voimani palasivat, ja minä nousin. Jeesuksen rakastavat silmät olivat yhä minuun kohdistuneina, ja Hänen hymynsä täytti sieluni ilolla. Hänen läsnäolonsa täytti minut pyhällä kunnioituksella ja sanoin ilmaisevammalla rakkaudella.

”Opastajani avasi nyt oven, ja me molemmat kuljimme ulos. Hän käski minun ottaa jälleen kaikki ne tavarat, jotka olin jättänyt ulkopuolelle. Tämän tehtyäni hän antoi minulle tiiviisti kerityn vihreän nuoran. Hän neuvoi minua asettamaan sen sydämeni viereen, ja kun haluaisin nähdä Jeesuksen, ottamaan sen poveltani ja venyttämään sen aivan täyteen pituuteensa. Hän varoitti minua, etten antaisi sen olla kerällä pitkää aikaa, ettei se menisi solmuun ja kävisi vaikeaksi oikaista. Asetin nuoran sydämeni lähelle ja laskeuduin iloisena alas kapeita portaita, ylistäen Herraa ja kertoen kaikille kohtaamilleni, mistä he voisivat löytää Jeesuksen. Tämä uni antoi minulle toivoa. Vihreä nuora kuvasi mielessäni uskoa, ja Jumalaan luottamisen kauneus ja yksinkertaisuus alkoivat sarastaa sielulleni.” Testimonies, osa 1, 27–29.

Exeterin leirikokouksen päättymisestä 17. elokuuta aina 22. lokakuuta 1844 saakka oli kuusikymmentäkuusi päivää. Nuo kuusikymmentäkuusi päivää edustavat Keskiyön huudon julistuksen ajanjaksoa, ja kymmenen neitsyen vertauksen yhteydessä ne, jotka tuolloin julistivat sanomaa, edustavat niitä, joilla oli öljyä, ja niillä, jotka eivät tuolloin julistaneet sanomaa, ei ollut öljyä.

Vertauksessa avioliitto solmittiin viivytyksajan alussa. Laillinen avioliitto solmittiin, ja sitten kaikki menivät kotiin odottamaan, kunnes sulhasen isä päätti, oliko avioliiton täytäntöönpano hyväksyttävää. Uskottomuutta ensimmäisen avioliiton ja keskiyöllä toimitetun toisen seremonian välillä pidettiin aviorikoksena. Viivytyksaika perustui siihen, että sulhasen isä odotti nähdäkseen, mitä morsiamelle tapahtuisi tietyn ajanjakson kuluessa. Oliko hän raskaana?

Kun isä päätti, että kaikki oli valmista, alkoi keskiyön kulkue, ja se alkoi yöllä välttääkseen Palestiinan päiväsaikaisen tukahduttavan helteen. Tästä syystä morsiamen saattajien, vertauksen neitsyiden, tuli pitää omat lamppunsa ja öljyvaransa valmiina odottamaan keskiyön huutoa, joka ilmoitti hääkulkueen olevan lähtenyt liikkeelle, sillä sen oli määrä tapahtua yöllä. Exeterissä keskiyön huuto kuului, ja joko sinulla oli riittävästi öljyä valmiina kulkuetta varten tai sitten ei ollut.

Kun he lähtivät Exeteristä sanoman kanssa, he havainnollistivat kansaa, joka oli sinetöity. Joillakuilla oli riittävästi öljyä päästäkseen häihin 22. lokakuuta 1844, ja joillakuilla ei ollut. Nuo kuusikymmentäkuusi päivää edustavat ajanjaksoa, jolloin Jumalan kansa sinetöidään sunnuntailain suljettuun oveen asti. Jos heillä oli oikea määrä öljyä, he astuivat uskossa kaikkeinpyhimpään. Sisaren White havainnollisti Jumalan kansan astuvan kaikkeinpyhimpään viimeisinä päivinä, ja hänen alfa-historiassaan kaikkeinpyhimpään uskossa astumiseen liittyi elämän ja kuoleman koetus. Viimeisinä päivinä sataneljäkymmentäneljätuhatta koetellaan sen suhteen, astuvatko he uskossa kaikkeinpyhimpään. Se on jälleen elämän ja kuoleman koetus.

Jatkamme näiden asioiden käsittelyä seuraavassa artikkelissa.

”Puhdistaessaan temppelin Jeesus ilmoitti tehtävänsä Messiaana ja ryhtyi työhönsä. Tuo temppeli, joka oli rakennettu jumalallisen Läsnäolon asuinsijaksi, oli tarkoitettu havainto-opetukseksi Israelille ja maailmalle. Iankaikkisista ajoista asti Jumalan tarkoituksena on ollut, että jokainen luotu olento, kirkkaasta ja pyhästä serafista ihmiseen saakka, olisi temppeli Luojan asumiselle. Synnin tähden ihmiskunta lakkasi olemasta Jumalan temppeli. Pahan pimentämänä ja saastuttamana ihmisen sydän ei enää ilmaissut Jumalallisen kirkkautta. Mutta Jumalan Pojan lihaksitulon kautta taivaan tarkoitus toteutuu. Jumala asuu ihmisyydessä, ja pelastavan armon kautta ihmisen sydäimestä tulee jälleen Hänen temppelinsä. Jumala oli määrännyt, että Jerusalemin temppelin tuli olla jatkuvana todistuksena siitä korkeasta määränpäästä, joka on avoinna jokaiselle sielulle. Mutta juutalaiset eivät olleet ymmärtäneet sen rakennuksen merkitystä, jota he niin suurella ylpeydellä katselivat. He eivät antautuneet pyhinä temppeleinä Jumalalliselle Hengelle. Jerusalemin temppelin esipihat, jotka olivat täynnä epäpyhän kaupan melua, kuvasivat aivan liian totuudenmukaisesti sydämen temppeliä, joka oli aistillisten himojen ja epäpyhien ajatusten läsnäolon saastuttama.

Puhdistaessaan temppelin maailman ostajista ja myyjistä Jeesus ilmoitti tehtävänsä puhdistaa sydämen synnin saastutuksesta — maallisista haluista, itsekkäistä himoista, pahoista tavoista, jotka turmelevat sielun. Malakia 3:1–3 lainattu. Aikakausien Toivo, 161.

”Profeetta sanoo: ’Minä näin erään toisen enkelin laskeutuvan taivaasta; hänellä oli suuri valta, ja maa valkeni hänen kirkkaudestaan. Ja hän huusi voimallisella äänellä sanoen: Kukistunut, kukistunut on suuri Babylon, ja siitä on tullut riivaajien asuinsija’ (Ilmestys 18:1, 2). Tämä on sama sanoma, jonka toinen enkeli antoi. Babylon on kukistunut, ’koska hän on juottanut kaikille kansoille haureutensa vihan viiniä’ (Ilmestys 14:8). Mitä tuo viini on?—Hänen väärät oppinsa. Hän on antanut maailmalle väärän sapatin neljännen käskyn sapatin sijasta, ja on toistanut sen valheen, jonka Saatana ensin puhui Eevalle Eedenissä—sielun luonnollisen kuolemattomuuden. Monia samankaltaisia eksytyksiä hän on levittänyt laajalti kaikkialle,

'opettaen oppeina ihmisten käskyjä' (Matteus 15:9)."

"Kun Jeesus aloitti julkisen palvelutyönsä, Hän puhdisti temppelin sen pyhäinhävyästyksellisestä saastutuksesta. Hänen palvelutyönsä viimeisiin tekoihin kuului temppelin toinen puhdistus. Samoin maailman varoittamisen viimeisessä työssä seurakunnille esitetään kaksi erillistä kutsua. Toisen enkelin sanoma kuuluu: 'Kukistunut, kukistunut on Babylon, tuo suuri kaupunki, koska hän on haureutensa vihan viinillä juottanut kaikki kansat' (Ilmestys 14:8). Ja kolmannen enkelin sanoman voimallisessa huudossa kuuluu taivaasta ääni, joka sanoo: 'Lähtekää siitä ulos, te minun kansani, ettette tulisi osallisiksi hänen synneistään ettekä saisi hänen vitsauksistaan. Sillä hänen syntinsä ulottuvat taivaaseen asti, ja Jumala on muistanut hänen vääryytensä' (Ilmestys 18:4, 5)." Selected Messages, kirja 2, 118.